

mõlemad ütlesid jälle kui ühest suust: „Läheb meie asi sedarwiisi edasi, kui se tänini läinud, ju siis meie lapsed wiimaks weet peawad sandi leiba otsima!“

Seal astus Peetri wana sõbr, Kaarel Kalles, tupa, kes kaugelt tulles ja mitmest ajast jälle jõudis sõbra waatama, ja nüüd teretas lahkest. Aga ei Peeter, ega Tiina ei wõtnud teretamist nõnda lahkest wastu, kui endisel ajal. Kaarel küsis seepärast: „Mis teil ommeti wiga on, et teie ei wõta mu teretamist wastu nii kui wanal ajal?“ — Seal kaebas Peeter oma häda, et tööd tehes ja waewa nähes tema enam ei saa edasi, et kül põllud häästi wilja kannawad. „Ei seda wõi mõista, miks meil asjad käiwad haima tagupäri?“ — Kaarel kohe küsima: „Kas olete ju walget warblast näinud?“ — Misfugune see siis on?“ päris Peeter. — „Noh, wastas Kaarel, walge warblane on walge warblane, ja seefama tuleb wääga wara, ennegu hallid warblased wälja lendawad, ja ta

aga tuleb ja läheb filmapiik jälle. Kes teda tahab näha saada, see peab häästi warane olema, ja silmad alati lahti pidama. Uskuge aga, kui selle õnne leiata, et saate kord teda näinud, siis asjad pöörawad teile kohe paremaks. Mis teile tänini wigaks olnud, pole majalt kui sest, et teie walget warblast weel pole näinud!“ — Peeter tõutas häästi hoolt kanda, et kui walge warblane tema rajade poole peaks tulema, tema isa teda kaa peaks näha saama. Ja wana sõbr läks pea jälle eemale, kuhu temale tarwis oli tõtata.

Kogu see õõ ei tulnud Peetrile und filmi selle mure pärast, et ta haima püüdis walget warblast näha saada. Puhte, enne koitu tõusis ta asemelt ja läks aeda, ajast wäljale ja haima wahtis, kas ta kül pidi walget warblast näha saama. Et ta kül oli terase filmaga ümberringi wahtimas, sel hommikul kallis walge warblane ei tulnud ete; ja et hallid warblased ju olid wäljas, siis pööras temma jälle õue poole